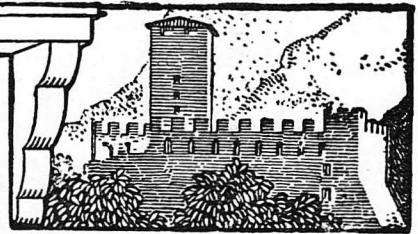

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

Ἡ Πρίσιζα ἐντομεταξὺ ζήτησε τὴν Ἑλένη κατὰλύριχη. Βοισκόταν ἐκεῖ σὺν τῷ σπῆτι τῆς καὶ τῆς μιλοῦσε σὺν τὴν ἤξερε χροῖα.

— Μὰ σιγνώμην, τῆς εἶπε ἡ χορεύτρια. Σέβασα νὰ σὰς παρουσιάσω. Μὲ ξέρετε ἴσως;

Καὶ λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, σήρασε τὸ βέλο ποὺ ἔκρυβε τὰ χαρακτηριστικά της. Ἡ Πρίσιζα, βλέποντας τὸ πρόσωπό της, δὲν μπόρεσε νὰ κινήσῃ τὸ θαυμασμό της καὶ φώναξε:

— ὦ! Θεέ μου, πόσον ωραία εἶσθε, κυρία! Μὰ ναί, μοῦ φαίνεται πὼς σὰς ἔχω ξαναίδει... Δὲν θυμάμαι διὼς ποῦ...

— Ἐπήγατε κωμικὰ φορὰ στὸ θέατρο «Μαρίας»;

— Στὸ μπαλέτο; Ναί, κυρία. Μὰ εἶσθε... εἶσθε ἡ Ἑλένη Κονλιγγίν, ἡ περίφημη χορεύτρια...

— Τὸ πετύχατε, δεσποινίς... Μπράβο! Καθὼς βλέπετε λοιπὸν, εἶμαι πάλιν γνώριμος. Καὶ τώρα θὰ μοῦ πῆτε τί ἤθελε ὁ ἥλιος αὐτὸς ἀνθρώπος ἀπὸ σὰς, ἔλεγα θὰ σὰς πῶ, γιατί ἦρθα καὶ ἐγὼ ἐδῶ.

— Ἀκούστε, κυρία. Αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος, ἐδῶ καὶ κάμποσο καιρὸ, δὲν μ' ἀφίνει νὰ ἰσχυρῶ. Ἦμουν ἔτοιμη νὰ φύγω γιὰ τὴ Μόσχα καὶ ἦρθα νὰ μοῦ πῆ, ὅτι ἔπρεπε νὰ φύγω μαζί του καὶ νὰ κάνω ὅ,τι με διατάσσει. Εἶνε ἕνας ἀνθρώπος τῆς ἀστενομίας. Εἶνε τρομερὸ. Τί θέλει ἀπὸ μένα;...

— Δὲν ξέρετε ποτὲ κανεὶς, ἀποκρίθηκε ἡ Ἑλένη, τῆς ὁποίας τὸ μέτωπο σκεπείναισε ἐλαφρά. Μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε γιατί φεύγετε ἀπ' τὴν Πετρούπολι;

— Γιατί... γιατί, τραῦλισε ἡ Πρίσιζα, γιατί ἡ Ὀσκράνα μοῦ ἔστειλε μὴ ἐπιστολὴ καὶ μὲ διατάσσει νὰ ἐγκαταλείψω τὴν Πετρούπολι...

— Καὶ φεύγετε γι' αὐτὸ μόνον; ρώτησε ἡ Ἑλένη.

— ὦ! κυρία, δὲν μπορεῖ ν' ἀντισταθῇ κανεὶς στὴν Ὀσκράνα.

— Καὶ γιατί δὲν ἀπευθυνθήκατε στὸ πρόξενο σας; Στὴν πρεσβεία σας;

— ὦ! κυρία, ἤξερα ὅτι ἔτσι θὰ γινόταν θόρυθος εἰς βάρος μου...

«Ἄ!... ἄ!... σκέφτηκε ἡ Ἑλένη, ἀκούγοντας τὴν ἀπάντησιν αὐτῆς Πρίσιζας, δὲν ἀρέσουν ἡ φρασίαις σ' αὐτὴ τὴ μικρὴ ἀσπί. Φτωχὴ Ἰβάν!...»

Καὶ πρόσθετε δυνατὰ:

— Καὶ φεύγετε ἔτσι; Χωρὶς ν' ἀποχαιρητήσετε τὸν Πέτρο Θεοδώροβιτς;

Ἡ Πρίσιζα ἔγινε κατακόκκινη, κόπταξε τὴν Ἑλένη καὶ τραῦλισε:

— Τί σημαίνει αὐτὸ, κυρία;

— Σημαίνει, ὅτι ὁ ἴδιος ὁ Πέτρος μ' ἔστειλε ἐδῶ...

— Ὁ Πέτρος; ἔκανε ἡ Πρίσιζα μὲ φωνὴ ὑπόκωφον. Ξέρετε λοιπὸν, κυρία, τὸν Πέτρο Θεοδώροβιτς;

— Ναί, δεσποινίς, εἶνε παλιὸς μου φίλος.

Ἡ Πρίσιζα ἤνωσε τὰ μάτια της πρὸς τὸ ὑπέροχον αὐτὸ πλάσμα καὶ κάποια ἔκφρασις ζήλιας ζωγραφίστηκε στὸ πρόσωπό της. Ἡ Ἑλένη ἀντελήφθη ἀμέσως αὐτὸ καὶ μετανοημένη γιατί εἶχε κρίνει πρὸς ἐπιπόλαια τὴ νέα αὐτῆς, τῆς ἀπάντησε:

— Τὸν ἀγαπᾶω σὺν ἀδελφῷ μου, δεσποινίς.

Μὰ χωρὶς νὰ ἠσυχάσῃ διόλου, ἡ Πρίσιζα εἶπε:

— Δὲν ξέρω γιατί μοῦ μιλάτε γιὰ τὸν Πέτρο Θεοδώροβιτς. Αὐτὸς ὁ νέος ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς μαθητὰς μου καὶ λιποθύμη εἰλικρινῶς πρὸς τὸν ἀφίνο... ὅπως καὶ ὅλους τοὺς ἄλλους...

Τὴν εἶδε ν' ἀπομακρύνεται χαριτωμένη, κομψή, ξέγνοιαστῆ...

— Βλέπω, ὅτι δὲν καταλαβαίνομαστε!... εἶπε ἡ Ἑλένη μὲ γλυκότητα. Σὰς ἐπιαναλαμβάνω, ὅτι ἦρθα ἐδῶ γιατί μὲ παρακάλεσε ὁ Πέτρος.

— Τί μὲ θέλει λοιπὸν;

— Θέλει νὰ σὰς ἰδῇ πρὶν ἀπ' τὸ χωριό σας, γιατί καὶ αὐτὸς φεύγει... Κι' ἐπειδὴ δὲν μπορεῖ νὰ ῥθῆ ἐδῶ, θὰ σὰς χρησιμοποιεῖ μεγάλη εὐγνωμοσύνη, ἂν πηγαίνατε νὰ τὸν ἰδῆτε σὲς ἐκεῖ ποὺ βρίσκεται.

— Αὐτὸ εἶνε ἐντελῶς ἀδύνατον, κυρία!

— Καὶ ὅμως τοῦ ὑποσχέθηκα, τοῦ τὸ ὑποσέθηκα, ὅτι θὰ σὰς πάροι μαζί μου καὶ θὰ σὰς πάω κοντὰ του...

— Μοῦ φαίνεται παράδοξο, κυρία, πὼς ἀναλάβατε μιὰ τέτοια ἀποχαιρησὶ, ἀφοῦ δὲν με ξέρετε... Καὶ ποῦ βρίσκεται;

— Στὸ σπίτι μου!

Τότε ἡ Πρίσιζα δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ πρὶν τὴ ζήλια της καὶ φώναξε μὲ τόνο ξερό:

— Ἀφοῦ βρίσκεται στὸ σπίτι σας, ἄς μείνει ἐκεῖ... Θὰ εἶνε πολὺ καλὰ!

Καὶ σιγώθηκε σὺν νὰ ἤθελε νὰ δόσῃ ἕνα τέλος σ' αὐτὴ τὴ συνουσία, ποὺ τὴν ἀναστάτονε. Ὡστόσο, ἡ Ἑλένη τῆς ἀπάντησε:

— Ὅσο καλὰ καὶ ἂν εἶνε ὁ Πέτρος στὸ σπίτι μου, δεσποινίς, αὐτὸ δὲν θὰ τὸν ἐμποδίσῃ νὰ φύγῃ. Ὁ Πέτρος φεύγει γιὰ πολὺ καιρὸ, δεσποινίς. Ὁ Πέτρος εἶνε πολὺ δυστυχισμένος...

— Κι' ἐγὼ εἶμαι δυστυχισμένη... Κι' ἐγὼ φεύγω! Πέστε του αὐτὸ ἐν μέρους μου...

— Εἶνε ἡ τελευταία σας λέξις, δεσποινίς; ρώτησε ἡ Ἑλένη.

— Μάλιστα, κυρία.

Ἐπειτ' ἀπ' τὴν ἀπάντησιν αὐτῆς, ἡ Ἑλένη διευθύνθηκε πρὸς τὴν πόρτα. Ἐνοιόσθη μιὰ κωμικὴ χαρὰ μέσα της, γιατί ἡ Πρίσιζα δὲν εἶχε δεχθῆ νὰ τὴν ἀκολούθησῃ. Μὰ σίχνοιας μὴ ματὰ ἀπ' τὸ παράθυρο, εἶδε τὸν ἀνθρώπο τῆς Ὀσκράνας, ὁ ὁποῖος στεκόταν ἔξω στὸ πεδωκόριον.

— Ὅσο γι' αὐτὸν, δεσποινίς, εἶπε, μὴ φοβᾶσαι καθόλου. Ὁ ἀσχοληθὼ ἐγὼ μαζί του. Καὶ σὰς βεβαιῶω, ὅτι θὰ σὰς ἀφήσῃ ἡσυχῇ.

— Θὰ σὰς παρακαλέσω, κυρία, νὰ μὴ λάβετε αὐτὸ τὸν κόπο. Ὅ,τι ἀφορᾶ ἐμένα, δὲν σὰς ἐνδιαφέρει!...

Ἡ Ἑλένη ἄκουσε αὐτὴ τὴν ἀπάντησιν, χωρὶς νὰ κινήσῃ καθόλου. Ἐμεινε σιωπηλὴ καὶ ἔνοιωσε μάλιστα τύψεις, γιατί ἡ ἀγάπη της πρὸς τὸν Ἰβάν τὴν εἶχε κάνει νὰ φανῆ μικρόψυχη ἀπέναντι τῆς γυναίκας αὐτῆς, τὴν ὁποία ἀγαποῦσε ἐκείνος.

Τότε, χωρὶς νὰ διατάσῃ καθόλου, γύρισε καὶ εἶπε στὴν Πρίσιζα:

— Ὁ Πέτρος εἶνε κωμικὸς σπῆτι μου, γιατί κινδυνεύει...

— Κινδυνεύει! φώναξε ἡ δυστυχισμένη ἡ νέα, ἡ ὁποία ἔγινε κατάχλομη. Ποιὸν κινδυνὸ διατρέχει;

— Τὸν καταδιώκουν! Τὸν κυνηγᾶει ἡ ἀστεινομία!

— Θεέ μου! φώναξε ἡ Πρίσιζα. Ἀσφαλῶς θὰ τὸν καταδιώκουν ἐξ αἰτίας μου!...

— ὦ, Θεέ μου! Μιλήστε, κυρία!... Μιλήστε γρηγορὰ!

— Ὀχι!... δὲν τὸν καταδιώκουν ἐξ αἰτίας σας. Εἶνε μετρεθεμένους σὲ μιὰ πολὺ σοβαρὴ ὑπόθεσιν...

— Πολιτικῆ;

— Ναί... Μιὰ ὑπόθεσιν ποὺ ἔγινε ἀφορμὴ νὰ σκοταθῆ χτὲς τὴ νύχτα ὁ φίλος του Σέργιος Ἰβάνοβιτς...

— Ὁ Σέργιος Ἰβάνοβιτς πέθανε;

— Ναί, τὸν δολοφόνησαν...

— ὦ! ἡ φτωχὴ Ναντέττα! φώναξε ἡ

Πρίσκα. Καί ὁ Πέτρος; Ὁ Πέτρος; Θά τὸν σκοτώσουν κ' αὐτὸν, οἱ ἄλλοι! Θά τὸν σκοτώσουν!...

Χλωμή, ξετρολλαμένη, εἶχε ἀρπάξει τὰ χέρια τῆς Ἑλένης καὶ τὰ ἔσφιγγε μὲ μιὰ ἀπίστευτη δύναμη, φωνάζοντας :

— Μιλήστε!... Μιλήστε λοιπόν!...

— Ὅχι! Δὲν θὰ τὸν σκοτώσουν! Δὲν θὰ τὸν σκοτώσουν, γιατί ὁ Πέτρος τοὺς ἔξφυγε καὶ βρισκεται κρυμμένος στὸ σπίτι μου. Θά φύγη, θά πάη μακριά. Θά ἐξαφανιστῇ σάν νά εἶχε πεθάνει...

— Καὶ σκέφτηκε ἐμένα σὲ μιὰ τόσο κριόμη στιγμή;

— Δὲν θέλει μὲ κανένα τρόπο νά φύγη, χωρίς νά σὰς ξαναἰδῇ!

— Ἐρχομαι! Ἐρχομαι! φώναζε ἡ Πρίσκα.

— Ἐχω καὶ κάτι ἄλλο νά σὰς πῶ! εἶπε ἡ Ἑλένη. Ὁ Πέτρος δὲν δίνει πειὰ καμιὰ σημασία στὴ ζωή. Ἄν δὲν πέθανε, αὐτὸ συνέβη γιατί ἐλλείπε ἀνάμια σὲ σὰς...

— Θεέ μου!... Θεέ μου!... Γιατί δὲν μοῦ τὰ λέγατε ὄλ' αὐτὰ ἀμέσως; Τί θὰ ἀπογίνῃ;

— Μπορεῖ ἀκόμα ν' ἀρχίσῃ μιὰ ζωὴ καινούργια μὲ φρέσκο ὄνομα. Διέκοψε γὰρ οὐδὲν τὸ παρελθόν του. Ἄλ' αὐτὸν.. ἀπ' αὐτὸν μόνο ἐξαρτᾶται τώρα τὸ μέλλον του.. κ' ἀπὸ τὰ γεγονότα, τὰ ὁποῖα εἶνε τρομερά...

— Θεέ μου! Δὲν μποροῦμε νά τ' ἀποφύγουμε τὰ γεγονότα αὐτά; Πρέπει νὰ τὰ νικήσουμε. Νά νικήσουμε γιὰ νὰ τὸν σώσουμε!

Τὰ λόγια αὐτὰ τῆς νεαρᾶς Γαλλίδος ἦσαν τόσοσιν ὑπέροχα, ὥστε τὰ αἰσθήματα τῆς Ἑλένης ἀπέναντι τῆς Πρίσκας μετεβλήθησαν ἀμέσως. Μιὰ ἀπέραστη συμπάθεια, πῶ δυνατὴ ἀπὸ ζήλια, πλημμύρισε τὴν καρδιά τῆς καὶ φώναξε μ' ὀργή:

— Δεσποινίς, ὁ Πέτρος μοῦ ἀνέθεσε νά σὰς ρωτήσω ἂν θέλετε νά συμμεριστῆτε τὴν καινούργια αὐτῆ ζωὴ του καὶ σεις.

— Ὅσο ὁ Πέτρος εἶνε δυνατός, θά εἶμαι δικαί του ὁλόκληρη, ἀπάντησε ἡ Πρίσκα μὲ φρονὴ σοβαρῇ.

Ἡ Ἑλένη δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ πειὰ τὰ δάκρυά τῆς κ' ἀγκαλιάζοντας τὴν Πρίσκα, τῆς εἶπε :

— Φιλήστε με, δεσποινίς! Εἰσθε ἀξία του! Φιλήστε με σάν μιὰ ἀρσενωμένη ἀδελφή...

Ἡ διὰ γυναῖκες ἔνοιαν τὰ χεῖλιά τους. Ἡ Ἑλένη λάτραινε τώρα αὐτὸ τὸ πλάσμα, πῶ τόσο τὴν εἶχε κίανει νά ὑποφέρει ἐν ἀγνοίᾳ τῆς.

Ἡ Πρίσκα ἀποσιώπησε σὲ λίγο ἀπ' τὴν ἀγκαλιά τῆς, γιατί βιαζόταν νὰ τρέξῃ κοντὰ στὸν Ἰβάν. Μὰ ἡ Ἑλένη τῆς ἔδειξε τότε τὸν ἄνθρωπο τῆς Ὀκράνας, ὁ ὁποῖος στεκόταν πάντα ἔξω στὸ πεζοδρόμιο. Τῆς ἔδειξε ἀνάμια καὶ μερικὰ ἄλλα ὑποπτα πρόσωπα γύρω στὸ σπίτι τῆς.

Αὐτὸ ἔκανε ἐντύπωση καὶ στὴν ἴδια τὴν Ἑλένη, μὰ ἡ γενναία γυναῖκα δὲν ἄφησε τὴν ἀνησυχία τῆς νά φραγῇ.

Ὁτόστος, ἡ Πρίσκα κατάλαβε, ὅτι ἂν ἔθβαινε ἔξω μαζί μὲ τὴν Ἑλένη καὶ πῆγαινε μαζί τῆς στὸ σπίτι τῆς, ἦταν τὸ ἴδιο σάν νὰ ἀποκάλυπτε στὴν ἀστυνομία τὰ ἴχνη τοῦ Ἰβάν.

— Φαινομενικῶς, τῆς εἶπε ἡ Ἑλένη, δὲν θὰ μεταβάλλετε τίποτε ἀπ' τὸ πρόγραμμά σας. Θά τοὺς ἀφήσετε νὰ πιστεῖουν, ὅτι θὰ φύγετε γιὰ τὴ Μόσχα. Καὶ ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχει τράινο πρὶν ἀπὸ τῆς πέντε, ἔχοιμε καιρὸ. Ἐν πρώτοις θὰ σὰς ἀπαλλάξω ἀπ' ὄλους τοὺς ἀνθρώπους τῆς Ὀκράνας. Ἐσεῖς ἐντομεταξὺ μὴ βγῆτε καθόλου ἔξω. Μὴν κίανετε τίποτε πρὶν μὲ ξαναἰδῆτε...

— Θά λείψετε πολλὸ ὥρα; εἶπε ἰκετευτικά ἡ Πρίσκα.

— Ἴσως μιὰ ὥρα... Ἴσως περισσότερο! Μὰ ὅσο κ' ἂν ἀργήσω, ἔσεῖς νά μὲ περιμένετε....

— Καὶ ἂν δὲν ἔρθετε;

— Θά ρθῶ!

Ἡ διὰ γυναῖκες φιλήθησαν μιὰ φορὰ ἀκόμα. Ἐπειτα ἡ Ἑλένη βγῆκε ἔξω.

Ἡ Πρίσκα τὴν εἶδε ν' ἀπομακρύνεται μὲσ' ἀπὸ τὴν κορυφὴν τοῦ παραθύρου τῆς, χαριτωμένη, κομψή, ξένοιαστη, σάν νά μὴν εἶχε σιμειεῖ τίποτε.

Κατόπιν σοκώσθηκε οξερτικῶς σὲ μιὰ καρτέλα μπρὸς στὸ μικρὸ τῆς γραφεῖο, ὅπου γχὲς ἀκόμα ἔβαινε τόσο ἡσυχὰ τὰ μαθήματά τῆς.

Δὲν λυπόταν καθόλου γιὰ τὴ γαλήνη τῆς αὐτῆ πῶ τὴν εἶχε χάσει μὰ ἔβλεπε τὸν ἑαυτὸ τῆς ριγμένο ἔξωφρα σὲ μιὰ σκοτεινὴ περιπέτεια. Μὲ τὴν ἰδέα αὐτῆ δὲν μποροῦσε νὰ συγκρατήσῃ ἕνα ὀργος. Ἦταν ὁμως ἔτοιμη, ἂν ὁ Πέτρος πέθανε, νά πεθάνῃ κ' αὐτῆ μαζί του. Αὐτὸ τῆς φαινόταν τώρα τόσο ἀπλό, ὅσο κ' ἡ παρόδοσις ἐνὸς μαθήματος.

X

Ο ΚΟΥΝΣΟΦΣΚΥ

Ἡ Ἑλένη, ἀρῶν περιπάτησε λίγο στὴ δειντροφυτεμένη λεωφόρο πῶν περνοῦσε ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι τῆς Πρίσκας, προκαλώντας τὸν θαυμασμὸ τῶν διαβατῶν. Ἐστριψε σὲ μιὰ γωνία.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΟΥ ΖΟΡΜΠΑ

Ἐ... ἀδικητικῶς φρονημένος χωροφύλακας. Ποῖος χρωστοῦσε στὸν ἄλλο τῆς 50 δραχ. Πέση φυλάκιον στοιχίζουν δυὸ μπάτσι. Ὁ Ζορμπᾶς διπλασιάζει τὴν τιμωρία. Ὁ ἀδικημένος ὑπαξιωματικὸς. Ἡ μόνη του ἀνδραγαθία... μιὰ καταχρησις! Νά βᾶψῃ τὰ ἀνύπαρκα παιδιὰ του! κ.τ.λ.

Γιὰ τὸν συνταγματάρχη Νικόλαο Ζορμπᾶ, τὸν περιφρομ ἀρχηγὸ τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ Γουδι, διηγούνται πολλὰ ἀνέκδοτα. Σήμερα θὰ δημοσιεύσουμε δυὸ—τρία χαριτωμένα περιστατικὰ πῶ τοῦ συνέβησαν λίγες μέρες μετὰ τὴν ἐξοχί τοῦ κινήματος, ὅταν εἶχε λάρει πειὰ τὴν ἔξουσία στὰ χέρια του.

Ἐνα ἀπόγευμα, μπρὸς στὸ γραφεῖο τοῦ Ζορμπᾶ ἔβαινε ἀρεμάνιος χωροφύλακας, χαϊφρῆτες στρατιωτικῶς τὸν ἀρχηγὸ τῆς ἐπαναστάσεως καὶ τοῦ ἀνέφερε, ὅτι κάποιος μπαζάλης... τοῦ χρωστοῦσε πενήντα δραχμῆς.

Ὁ Ζορμπᾶς ὁμως πῶ κατὰ ἤξερε ἀπ' τὴν ὑπόθεσι αὐτῆ, εἶπε στὸ χωροφύλακα :

— Δὲν θυμάσαι καλά φαίνεται. Σὺ χρωστᾶς στὸ μπαζάλη πενήντα δραχμῆς κ' ὄχι ἐκεῖνος σὲ σένα.

— Αὐτός, κύριε συνταγματάρχη! ἐπέμεινε ὁ χωροφύλακας.

Ἄλλὰ μετὰ μιὰ σύντομη διαλογικὴ συζήτησι ἀναγκάστηκε νά ὁμολογήσῃ, γελώντας κοινοτόνηρα, ὅτι πράγματι αὐτὸς ὄφειλε τὸ παραπάνω ποσὸν στὸν μπαζάλη.

— Πῶ λές, κύριε συνταγματάρχη, ἐξακολούθησε κατόπιν μὲ θάρρος ὁ χωροφύλακας, μὲ βρῆκε προχτῆς στὸ δρόμο, ὁ παλιάνθρωπος, καὶ μοῦ ζήτησε τὰ χρήματα.

— Δὲν ἔχω! τοῦ εἶπα.

— Αἰ! ἐγὼ εἶχα θύαν σοῦ τὰ δάνεια; μοῦ ἀποκοιήθηκε. Τέλος πάντων, ἀπὸ λόγος ἀπὸ λόγος μ' ἔβρισε καὶ στὸ τέλος τοῦ ἔσασα δυὸ μπάτσους...

— Χι! Κι' ὑστερα; ρώτησε ὁ Ζορμπᾶς.

— Ὑστερα μὲ κάλεσε σὲ ἀπολογία ὁ Ζημιβοσκᾶκης ὁ ἀρχηγὸς μας καὶ μ' ἐτιμώρησε μ' ἕνα μῆνα φυλάκιον. Αὐτὸ πῶ μούβαινε εἶνε ἀδικία, κύριε συνταγματάρχη!

Ὁ Ζορμπᾶς σκέφτηκε λίγο καὶ διάταξε τὸν παραπονούμενο νά περιμένῃ. Στὸ μεταξὺ μπῆκε στὸ γραφεῖο τοῦ Ζορμπᾶ ὁ κ. Μαροῦδάς, ἀνθυποπρωταρχος τότε, ἔχοντας κάποιον ὑπηρεσία.

— Ὁ χωροφύλακας αὐτός, κύριε Μαροῦδά, τοῦ εἶπε ὁ Ζορμπᾶς, τιμωρήθηκε ἀπ' τὸν κ. Ζημιβοσκᾶκη μὲ φυλάκιον ἐνὸς μηνός. Καὶ τώρα λέει πῶς τὸν ἐτιμώρησε ἀδικα...

— Βέβαια! τὸν δίκεινε μ' ἀδικία ὁ χωροφύλακας, παίρνοντας θάρρος ἀπ' τὸν πρόλογό του. Τί διάβολο, στὸ τούφικο βρισκόμαστε ἀκόμα;

— Ἀκριβῶς, πέρασε πειὰ ἐκεῖνος ὁ καιρός, ἀπάντησε ὁ Ζορμπᾶς. Καὶ γυρνώντας πρὸς τὸν κ. Μαροῦδά, πρόσθεσε πρὸς μεγάλη ἐπιληθί τοῦ χωροφύλακος :

— Πάρτε τὸν τώρα, κύριε ἀνθυποπρωταρχε, κ' ὀδηγήστε τον στὸ τμήμα. Νά τιμωρηθῇ ἐκ μέρους μου σαράντα μέρες κ' ὁ μῆνας τοῦ κυρίου Ζημιβοσκᾶκη νά μείνῃ γι' ὀργότερα...

Ἄλλοτε πάλι, παρουσιάστηκε στὸν ἀρχηγὸ τῆς ἐπαναστάσεως ἕνας ἔφεδρος ὑπαξιωματικὸς μὲ τὴν ἀξίωση νά προαχθῇ ἔτσι ἀφε— ὀδως, ἐπ' ἀνδραγαθία.

Ὁ Ζορμπᾶς, παραξενεμένος ἀπὸ τὸ ὕψος του, ζήτησε πληροφορίες γιὰ τὴν ἀνδραγαθίαν του κ' ἔμαθε, ὅτι ὁ ἐν λόγῳ ὑπαξιωματικὸς εἶχε... σουργοῖσει κάποτε τετρακόσιες δραχμῆς ἀπ' τὸν διοικητῆ του.

Ὅταν λοιπὸν ὁ ἔφεδρος ξαναγύρισε στὸν ἀρχηγὸ γιὰ νά πάρῃ τὴν ἀπάντησι πῶν περιμένε, ὁ Ζορμπᾶς τοῦ ἀνέφερε τὴν κατηγορία πῶν εἶχε μάθει ἐναντίον του.

— Ἐγὼ νά κλέψω χρήματα; ἄρχισε νά διαμαρτύρεται ὁ ὑπαξιωματικὸς. Νά ὄψω τὰ παιδιὰ μου ἂν ἔβαινα τέτοιο πράγμα! Ψέμματα σὰς εἶπαν! Σὰς ὀραζομαι στὴ ζωὴ τῶν παιδιῶν μου!...

Βλέποντας ὁμως πῶς δὲν ὀφελούσαν σὲ τίποτε οἱ ὀροι του, ἀρχισε τέλος νά ἰκετεύῃ τὸν Ζορμπᾶ νά τὸν εἰσαγάγῃ τοὐλάχιστο στὴ... Σχολή.

— Μὰ πῶς; Ἀρῶν εἶσαι παντρεμένος! τοῦ παρατήρησε ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἐπαναστάσεως.

— Ἐγὼ παντρεμένος! Ποῖος σὰς τὸ εἶπε, κύριε συνταγματάρχη; Ἐγὼ εἶμαι ἀνύπαντρος!

— Ἐτσι, ἔ; Καὶ τὰ παιδιὰ, πῶν ὀραζοῦνται πρὸ ὀλίγου στὴ ζωὴ τους, ἀπὸ πῶν τ' ἀποχτήσετε;

Ἐννοεῖται, ὅτι κατόπιν τῆς τελευταίας αὐτῆς ἐρωτήσεως τοῦ Ζορμπᾶ, ὁ... ὑποπῆμφος ὑπαξιωματικὸς ἀναγκάστηκε νά χαϊρετῆσῃ καὶ νά κἀμῃ κανονικὴ μεταβολή.

